

туй. Тя вече бѣше срѣщнала въ едно събрание министъра и го бѣ заставила да ѝ обѣщае нѣкакво размѣстѣне. Тя говори и на жена му и тури и други двѣ лица, мъжъ и жена, да говорятъ пакъ ней и на мъжа ѝ и бѣ поспешнала въ редакцията на единъ вѣстникъ, та писаха, че наскоро въ столицата се е върналъ Господинъ Барилонъ, докторъ по административнитѣ науки, който съ блѣскавъ успѣхъ свършилъ въ Европа и билъ вече каненъ да завземе единъ важенъ постъ по администрацията, но той още отказвалъ. Всичко бѣше майсторски подхванато и нагласено. Съ голѣмо нетърпѣние се очакваше радостната вѣстъ: че указътъ за назначението е излѣзълъ. Охъ, какъ понѣкога бавно вървятъ часоветѣ и днитѣ, когато очакваме да се сбъднатъ нашитѣ възжелени мечти! . . . Отъ тая сполука Бойковска прѣдполагаше да извлѣче най-голѣмитѣ облаги и вече бѣше скроила важни комбинации: първо назначение, второ нѣкаква женитба, трето роднинство и интимно приятелство и тѣй нататѣкъ и тѣй нататѣкъ. Нѣколко срѣщи бѣха устроени между доктора и третата ѝ сестра мома.

На другия денъ отъ описаната вечеръ, Пѣнето се нѣщо поболи: хлѣнче, главичка му гори, бузички се зачервили и очи му се прѣмръжили, като за сънъ.

Всички се струпаха около него и се изплашиха. Раздвижи се цѣлата къща. Иванъ припна за лѣбъря.

Не по-малко се угрижи и дѣдо Генко. Искаше му се и той нѣщо да стори — да помогне, що му иде отържи.

— Дано по-скоро дойде докторътъ да прѣсѣче болката! говорѣше той нажалено и все погледваше къмъ вратнята, както — и всички. Той другъ пѣтъ дохождаше често, а пѣкъ сега, когато най-трѣбва, кой знае кѣдѣ се изгуби! . . . Може при нѣкой боленъ да е отишълъ. Е, зеръ, може работа да се е случила на човѣка! Нали Иванъ знае дѣ седи? . . .

Снахата изгледа стареца жално и ядно въ сжщото врѣме, като да искаше да му каже: „А бе, джанжмъ, остави ни на мира! Стига се мѣси въ работитѣ ни, дѣ цѣло и дѣ не! Баримъ сега не ме ядосвай!“ . . . Разтревожена